

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 361

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΜΑΡΤΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΟΛΓΟΘΑΝ

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΣ ΕΞΑΤΜΙΣΗ ΤΗΝ ΘΛΙΨΙΝ ΜΑΣ

ΓΟΛΓΟΘΑΣ καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ὑφοῦται καὶ πάλιν ἐμπρὸς Του. Ἡ ἀγία ψυχὴ Του βυθίζεται εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς θλίψεως. Βλέπει ὅτι βαδίζει πρὸς τὸ πάθος

καὶ τὸν θάνατον. Εἶναι περίλυπος ἄχρι θανάτου, διότι τὸ ἐκλεκτὸν Ἰουδαϊκὸν Ἔθνος θὰ τὸν θανατώσῃ. Τοῦτο ὅμως θὰ σημαίνει καὶ τὴν ἰδικὴν Του καταδίκη. Εἶναι περίλυπος διότι τὰ πάθη καὶ ὁ θάνατός Του δὲν θὰ λυτρώσουν πολλὰ ἑκατομύρια ἀνθρώπων. Τυφλωμένοι

ἀπὸ τὴν ὁμίχλην τῶν εἰδώλων καὶ τῶν ψευδοδιδασκαλιῶν δὲν θὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὰ ἅγια πάθη Του. Εἶναι περίλυπος, διότι προβλέπει ὅτι καὶ χριστιανοὶ ἀκόμη θὰ ζήσουν μισητὸν βίον· ὅτι ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ των θὰ εἶναι σκοτισμένη καὶ ὅτι δὲν θὰ σωθοῦν ἀλλὰ θὰ κατακριθοῦν.

Δι' αὐτὸ καὶ προσεύχεται ἐκ βαθέων:

«Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστὶ παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ' ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ».

Προσεύχεται καὶ οἱ θρόμβοι τοῦ ἰδρώ-

τος περιβρέχουν τὴν γῆν. Καὶ ὁμως τὸ μαρτύριον δὲν θ' ἀναβληθῇ. Κάθε στιγμή Τὸν φέρει πλησιέστερα πρὸς τὸν Γολγοθᾶν. Ἴδου ὁ προδότης, οἱ στρατιῶται, οἱ ἄρχιερεῖς. Τέλος ὁ Πιλάτος θὰ διατάξῃ τὴν μαστίγωσιν. Ἡ ἀγία καὶ ἄχραντος σὰρξ θὰ σπαρραχθῇ καὶ θὰ αἰμορραγήσῃ. Ἡ τιμία κεφαλὴ θὰ δεχθῇ τὸν στέφανον ἐξ ἀκανθῶν.

Περίλυπός ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου.

Ματθ. κατ' 38.

Ὁ Κύριος δὲν πονεῖ τόσο ἀπὸ τὰς βασάνους, ὅσον ἀπὸ τὴν προσδοσίαν τοῦ μαθητοῦ Του. Δὲν σπαράσσεται τόσο ἀπὸ τὸ μαστίγωμα, ὅσον ἀπὸ τὴν ἀρνησιν τοῦ Πέτρου, ἀπὸ τὸν

διασκορπισμὸν τῶν λοιπῶν μαθητῶν, ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ψευδομαρτύρων, ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ κραυγάζοντος ὄχλου: ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν.

Τραυματισμένος καὶ αἰμόφυρτος, χλευαζόμενος καὶ λοιδορούμενος ὁ Κύριος θ' ἀνέλθῃ εἰς τὸν Γολγοθᾶν. Ἐπὶ τῶν ἁγίων Του ὤμων θὰ φορτωθῇ μαζὶ μετὰ τὸν ἱεραστὴν σταυρὸν καὶ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Ἐκεῖ οἱ στρατιῶται θὰ γυμνώσουν τὸ σῶμα Του, θὰ καρφώσουν τὰς χεῖρας καὶ

τούς πόδας Του. Τὰς ἀγίας ἐκείνας χεῖρας ποὺ ἐθαυματούργησαν καὶ ἠύλόγησαν τὸ ἀνθρώπινον γένος· τοὺς ἀχράντους ἐκείνους πόδας μὲ τοὺς ὁποίους ἦλθε πρὸς συνάντησιν τῶν ἁμαρτωλῶν·

Τρεῖς ὥρας θὰ παραμείνῃ ὁ Σωτὴρ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ· τρεῖς ὥρας ποὺ ἰσοδυναμοῦν μὲ τρεῖς αἰῶνας διὰ τὴν εἴπη : Τετέλεσται.

Οὕτω, λοιπόν, ἡγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον ; Ναί, ὥστε τὸν μονογενῆ αὐτοῦ υἱὸν ἔδωκεν ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.

Τὸ μέγιστον, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, καὶ πολυώδυνον αὐτὸ πάθος τοῦ ἀναμαρτήτου Κυρίου δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ γογγύζωμεν διὰ τὸ ἰδικόν μας.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ σταυροῦ λέγει εἰς καθένα ἀπὸ ἡμᾶς : Ἐγὼ ἔπαθον διὰ σέ.

Δι' αὐτὸ καὶ σὺ πρέπει ν' ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, νὰ ὑπομένης τὰς στερήσεις, τοὺς πόνους καὶ τὰς θλίψεις.

Νὰ μὴ λησμονῇς ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξεις. Σὺ ὅμως ν' ἀνδρίζεσαι, νὰ εἶσαι σταθερός, νὰ μὴ χάνῃς τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐλπίδα σου, καὶ συνεχῶς ν' ἀνατρέχῃς εἰς Ἐμέ.

Ὅσας φορές σε διώκουν ἀδίκως καὶ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ πιῇς μερικὰς πικρὰς σταγόνας, νὰ ἐνθυμῇσαι ὅτι ἐγὼ ἔπιον ὅλον κληρὸν τὸ ποτήριον.

Σὲ ἐγκατέλειψαν οἱ πάντες ; Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς ἐμέ. Ἡ καρδιά σου πιέζεται ἀπὸ κάποιαν συμφορὰν ; Αὕτῃ δὲν εἶναι μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τοῦ ὁρους τῶν ἐλαιῶν.

Σὲ προσβάλλουν, σὲ ὑβρίζουν, σὲ ὀνειδίζουν ; Τὸ αὐτὸ ἔγινε καὶ εἰς ἐμέ. Δὲν ἐνθυμοῦνται τὰς εὐεργεσίας σου ; Τὸ αὐτὸ ἔπραξαν εἰς ἐμέ οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀποκάμνεις ἀπὸ τὸ βάρος τῶν παθῶν σου ;

Ἀπέκαμα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ. Εἶσαι ἀσθενής καὶ διαρκῶς ὀδυνᾷσαι ; Καὶ τὴν ἰδικήν μου δίψαν ἐπότισαν χολὴν καὶ ὄξος. Στρώμα μου δὲ ὑπῆρξαν τὰ καρφία καὶ ὁ σταυρός. Νὰ ἀνατρέχῃς λοιπόν, συνεχῶς εἰς Ἐμέ καὶ θὰ εὐρίσκῃς δυνάμεις κατὰ τῶν παθημάτων σου.

Τότε καὶ μόνον θὰ ὑποφέρῃς αὐτὰ μὲ ὑπομονὴν καὶ ἀγάπην ὅταν παραμένουν εἰς τὴν μνήμην σου ζωντανὰ τὰ λόγια μου : Ὑ-

μεῖς λυπηθῆσεσθε, ἀλλ' ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται. Χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδιά, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν (Ἰωαν. 16, 20-22). «Ἐὰν ἐμοὶ διακονῇ τις, ἐμοὶ ἀκολουθεῖτω. Καὶ ὅπου εἰμι ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος, ὁ ἐμὸς ἔσται». (Ἰωαν. 13, 26).

Ἡθικοπλαστικὴ διδασκαλία

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΘΗΣ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ

Ὁ χρηστὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος προτιμᾷ νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν τοῦ παρὰ τὴν τιμὴν τοῦ μὲ κάποιαν αἰσχρὰν καὶ ἄτιμον πρᾶξιν. Καὶ ὅσον ἐνδοξότερα εἶναι ἡ καταγωγὴ τοῦ τόσον περισσότερον θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑπεύθυνον διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς προγονικῆς ἀρετῆς. Ὁ πλοῦτος, τὰ ἀξιώματα, ἡ εὐγένεια εἰς τὸν χρηστὸν ἄνθρωπον εἶναι δυνάμεις ἀρετῆς, ἐνῶ εἰς τὸν φαῦλον εἶναι αὐξήσεις τῆς ἀνυποληψίας του. Πῶς λοιπόν σκέπτονται οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι καυχῶνται διὰ τὴν καταγωγὴν τους, ἀλλὰ ζοῦν μὲ ἀνάξιον καὶ ἀντιχριστιανικὸν τρόπον ; Μήπως ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι κληρονομικὴ καὶ ὅτι ἡ δόξα τῶν προγόνων λαμπρύνει καὶ αὐτούς ;

Τὸ πραγματικὸν μεγαλεῖον καὶ ἡ εὐγένεια εἶναι ψυχικὴ, καὶ ἡ διάκρισις τῶν ἀνθρώπων γίνεται μὲ βάσιν τὴν προσωπικὴν ἀρετὴν τους.

Εὐγενὴς εἶναι ὁ γενναῖος, ὁ εὐθύς, ὁ θαρραλέος, ὁ ἀνδρεῖος, ὁ ζηλωτὴς τῶν συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας. Μόνον μὲ αὐτὰ τὰ χαρίσματα συνεχίζει κανεὶς τὴν προγονικὴν δόξαν καὶ τιμᾷ τοὺς ἐνδόξους προγόνους του. Ἄς ἔχει ὅμως ὅπ' ὅψιν ὅτι μία καὶ μόνον πονηρὰ πρᾶξις καταστρέφει τὴν ἡλικίαν πολλῶν ἐτών.

Καὶ σκεφθεῖτε τί καταστροφή εἶναι νὰ χάσῃ κανεὶς τὸν πολύτιμον θησαυρὸν τῆς ὑπολήψεως καὶ νὰ υποκύψῃ εἰς τὰ πάθη καὶ τὰς ὁρμάς. Ἐὰν, κυρίως οἱ νέοι, ἐγνώριζον τὴν σημασίαν τῆς καλῆς ὑπολήψεως θὰ ἔζων μὲ περισσότεραν κοσμιότητα καὶ σωφροσύνην. Ἄς πληροφρηθοῦν λοιπόν ὅτι μόνον ἡ ἀγαθὴ ὑπόληψις ἀνοίγει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ στάδιον τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἀξιωμάτων.

Μὲ αὐτὴν καὶ μόνον ἀποκτᾷ κανεὶς γνησίους φίλους καὶ γίνεται ἀγαπητός. Ὁ ἄτιμος μισεῖται καὶ περιφρονεῖται. Τὸν ἀποφεύγουν ὅλοι καὶ κανεὶς δὲν θέλει τὴν συναναστροφὴν του. Δὲν κερδίζει τὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου, καὶ ὅλοι οἱ δρόμοι εἶναι ἀδιέξοδοι. Ἀκόμη καὶ πλούσιος ἂν εἶναι, κόλακες καὶ δοῦλοι θὰ ὑπάρχουν γύρω του, χωρὶς ποτὲ ν' ἀποκτήσῃ εὐλικρινεῖς φίλους, καὶ θὰ παραμείνῃ διὰ παντὸς ἔξω ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τῶν τιμῶν ἀνθρώπων.

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Εἰς κάποιον ἀνώτερον κληρικὸν ἐγένετο ὑπόμνησις, ὅτι: ὑπὸ Ἱερῶν τῆς δικαιοδοσίας του δὲν τελεῖται κανονικῶς τὸ Θεῖον Βάπτισμα διὰ τῶν τριῶν τελείων καταδύσεων καὶ ἀναδύσεων τοῦ βαπτιζομένου, ἀλλὰ βυθίζεται οὕτως μέχρι τῶν ὁμοπλατῶν καὶ ἐπιχέεται ὑστερον ὕδωρ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Ἱερέως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κ.λ.π.

Ἐπὶ τῆς ὑπομνήσεως ταύτης ὁ ὑπομνησκόμενος ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς καὶ τὰ ἑξῆς: «Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῶν τοῦ Βαπτίσματος καταδύσεων (προσεκτέον ὧδε).

Ἐπειδὴ ἐπικεῖται κίνδυνος πνιγμοῦ τοῦ ἐντὸς τοῦ ὕδατος καταδυομένου βρέφους διὰ τῆς κανονικῆς καταδύσεως!!! καὶ δύναται νὰ προκύψῃ χείρων τῆς πρώτης ἐσχάτη πλάνη!!! ὡς ἐκ τούτου ἀνάγκη πᾶσα νὰ βυθίζεται τὸ βρέφος μέχρι τῶν ὁμοπλατῶν καὶ ἐπομένως νὰ ἐπιχέται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὕδωρ διὰ τῆς χειρὸς, τοῦ Ἱερέως μὴ δυναμένου νὰ ποιῇ τὴν κανονικὴν κατάδυσιν ὡς ἐκ τοῦ μικροῦ χώρου τῆς κολυμβήθρας!!!».

Ὁ λαβὼν καὶ δημοσιεύων τὴν ἐν τοῖς προηγουμένοις περὶ τοῦ τρόπου τοῦ Βαπτίσματος Ἀρχιερατικὴν ἀπάντησιν κατώτερος Κληρικὸς, ἀναφωνεῖ περὶ λυπος λέγων:

«Ἐβδομηκονταετὴς περίπου ἦν τότε ὁ Ἀρχιερεὺς οὗτος, διανύσας τὸν βίον του ὅλον εἰς Ἐκκλησιαστικὰς θέσεις, καὶ ἰδοὺ ὁποίας γνώσεις ἀπέκτησεν ἐκ τῶν γραμμάτων καὶ ἐκ τῆς πολυχρονίου διατριβῆς του εἰς τὴν ὑψηλὴν του ἀρχιερατικὴν θέσιν!!!

Τόσα ἐρρέθησαν καὶ τόσα ἐγράφησαν περὶ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, καὶ τόσοι Κανόνες, σαφεῖς, περὶ τούτου ἐξεδόθησαν ἀπὸ τὰς διαφόρους Συνόδους, ὥστε καὶ εἰς τὰ νήπια πλέον εἶναι γνωστόν, ὅτι αἱ καταδύσεις τῶν βαπτιζομένων δέον νὰ γίνωνται τέλειαι. Καὶ ὅμως ὁ Ἀρχιερεὺς οὗτος πρεσβεύει ἀρχὴν ἐκ διαμέτρου ἐναντίαν. Ἠκούσθη ποτέ, ἢ ἐδεάθη γεγραμμένον νὰ ἠκολούθησεν πνίξιμον παιδὸς ἀπὸ τὰς κανονικὰς καταδύσεις; Ἀρκοῦμαι εἰς τὸ νὰ οἰκτιρῶ τοὺς ἀνθρώπους τούτους».

Ἐπειδὴ τὸ βίπτισμα τῶν Λατίνων (Λατίνων, Παπιστάνων, Προτεσταντῶν) εἶναι ἄλλοῦν ῥάντισμα καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει τὰς ἀπαραίτητους καὶ κανονικὰς τρεῖς καταδύσεις καὶ ἀναδύσεις, διὰ τοῦτο εἶναι τοῦτο—κοντὰ εἰς αὐτοὺς—ἔρημον καὶ ἐστερημένον τῆς Θείας χάριτος, τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο καὶ προσερχόμενοι οὗτοι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν πρέλει ἀνυπερθέτως νὰ βαπτίζωνται ὁρθόδοξως, συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Μεγάλης ἁγίας Συνόδου τοῦ ἔτους 1756, τὴν ὁποίαν ἀπόφασιν βλέπ. ἐν τῷ Ε'. Τόμῳ Ράλλη καὶ Ποτλῇ σελ. 614

Ἡ Συνδικὴ ἀπόφασις περὶ τοῦ τῶν Λατίνων Βαπτίσματος ἔχει ὡς ἑξῆς: «Τὰ τῶν αἰρετικῶν βαπτίσματα ἐφευρέματα ἀνθρώπων διεφθαρμένων ὄντα, ὡς ἀλόκοτα καὶ τῆς Ἀποστολικῆς ὁλης παραδόσεως ἀλλότρια γινώσκοντες, ἀποστρεφόμεθα κοινῇ διαγνώσει, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν ἡμῖν προσερχο-

χομένους ὡς ἀνιέρους καὶ ἀβαπτίστους δεχόμεθα, ἐπόμενοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ ἐντεταλαμένῳ... ὡς ἀβαπτίστους ἀποδεχόμεθα, καὶ ἀκινδύνως αὐτοὺς βαπτίζομεν».

Φρονιμώτατα καὶ ὁρθότατα ποιοῦσα ἡ ἁγία Σύνοδος διέταξεν ἵνα βαπτίζωνται οἱ ἐκ τῶν Λατίνων εἰς τὴν ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν προσερχόμενοι διότι ἐφ' ὅσον αὕτη (ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δηλαδὴ) δὲν ἐδέχθη τὸ εἰς μίαν μόνον κατάδυσιν γενόμενον βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν Εὐνομιανῶν, ἀλλὰ διέταξεν ἵνα ἀνυπερθέτως βαπτίζωνται οὗτοι (Βας Οἰκουμένης Συνόδου Κανὼν Β'), πῶς ἦτο δυνατόν νὰ δεχθῇ ὡς βάπτισμα τὸ Λατινικὸν ῥάντισμα, γενόμενον δι' ὀλίγων σταγόνων νεροῦ ριπτομένων εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ ψήκτρας (βούτσας);

Μελέτιος ὁ Ὁμολογητὴς καὶ Ὁσιος ἀκμάζων κατὰ τὰ ἔτη 1250—1260, ὁ καὶ Γαλησιώτης ἐπὶ νομαζόμενος, διαγράφων ἐν στίχοις τὸ Βάπτισμα τῶν Λατίνων λέγει: «Καθάραίς Λατινιστεῖς καὶ ραντισμοὺς ποιοῦσι, τοῖς Ἰουδαίων ἔθεσιν ἐμμένοντες διόλου. Εἰς μίαν μὲν κατάδυσιν βαπτίζουσι τὰ βρέφη ἂντι δ' ἐλαίον κέχρηται σιέλῳ παρανόμως καὶ σὺν αὐτῷ προσφέρουσιν ἄλας ἐν τῇ βαπτίσει. Καὶ διὰ τοῦτο Σύνοδος ὡς οἶδας ἡ Δευτέρα, καὶ μετ' αὐτῆς ἡ μετ' αὐτήν, (ἡ ΣΤ') ὡς ἀκριβῶς γινώσκεις, ποιοῦσιν ὑπ' ἀνάθεμα τούτους ὡς παρανόμους».

Π ρ ο ς

Τοὺς ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων

τῆς Ὁρθοδοξίας ἀμυνομένους

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΟΘΟΙ... ΑΔΙΑΣΕΙΣΤΟΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Στήθι Ὁμολογητῶν συνάθροισις ἁγία,
Τοῦ Ἀδου αἱ πύλαι, δὲν νικοῦν ποτὲ τὴν Ἐκκλησίαν.

Διότι εἶναι εἰς Χριστὸν τεθεμελιωμένη,
καὶ ἡ Δόξα τοῦ Σωτῆρος μας, εἰς τοὺς αἰῶνας μένει.

Ζύμη μικρὰ ἀλλὰ ἀγνή, καταπεφρονημένη,
Ποὺ ξεύρεις πὸς ἡ Ἀλήθεια εἰς τοὺς αἰῶνας μένει.
Ὅλον τὸ φύραμα τῆς γῆς, ἐσὺ θὰ τὸ ζυμώσης,
Ἄλας τῆς γῆς, κράτει στερεὰ, Πατέριους Παραδόσεις.

Θάρσει ὁ ποιμνίον μικρόν, Ὁρθόδοξον καὶ Χαῖρε,
Γρήγορα θ' ἀνατελουσιν, εὐφρόσυνον ἡμέραι.

Ὁ Ἱερός ἡμῶν ἀγών, καὶ αὐτὸς θὰ λάβῃ πέρας,
Γοργὰ θὰ φθάσῃ ἡ στιγμή, νὰ δοῦμε καὶ Πατέρας.

Θὰ διαδεχθῇ ἡ ἀνοιξις τὸν θλιβερόν χειμῶνα,
Θὰ ἰδοῦμε καὶ Ἀρχιερεῖς, στὸν ἱερόν ἀγῶνα.
Κρατοῦμε πίστιν τοῦ Χριστοῦ, σ' ἀνδρειωμένα στήθια,
Καὶ εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ λάμψῃ ἡ Ἀλήθεια.

Θὰ ἔλθῃ ἀναγέννησις, μέσα στὴν Ἐκκλησία
Καὶ θέλει φύγει... νὰ καθῇ πᾶσα ξενομανία

Πάλιν τὸν πρῶτον στολισμὸν θὰ λάβῃ ἡ Ἐκκλησία.
Καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς θάλάμῳ ἡ Ὁρθοδοξία.

«ΟΙΟΥΣ ΔΙΩΓΜΟΥΣ ΥΠΗΝΕΓΚΕ!»

Δέκα έννέα αιώνες γονυπετοῦσι πρὸ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἐκατομμύρια θνητῶν ἔζησαν καὶ ζῶσιν ἐντὸς τῆς θαλπωρῆς τῆς. Οὐδεὶς δὲ ἀγνοεῖ, πὼς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει ἱστορίαν, ὅσῃν οὐδεμία ἄλλη ἐκκλησία. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι Ἀποστολική, ὡς ἀνάγουσα τὴν ἀρχὴν τῆς δι' ἀδιαλείπτου ἱστορίας μέχρι τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς.

Ἡ καταγωγή τῆς εἶναι ἀμέσως ἀποστολική, ἀφοῦ τὰ σπουδαιότερα κέντρα τῆς λατρείας τῆς ἰδρύθησαν ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὑφίσταται ἀδιακόπως ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων ἕως σήμερον, χωρὶς νὰ ἐξαφανισθῇ ποτὲ ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς σκηνῆς.

Δὲν ὑπέστη διαλείψεις, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς τῆς ἐξηκολούθησε ζωὴν συνεχῇ. Ὑπέστη κατὰ καιροὺς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πολλὰς καταδιώξεις καὶ καταδυναστεύσεις. Πολλὰκις περιετέθη μὲ ἀλύσεις, ἀπέβαλε τὴν βασιλικὴν τῆς ἀλουργίδα καὶ περιέπεσεν εἰς κατάστασιν οἰκτρὰν καὶ ἀπελπιστικὴν. Παρ' ὅλα ταῦτα, μετὰ τῶν μυρίων αὐτῶν περιπετειῶν καὶ ἐν τῷ πατάγῳ ἀνεκδιηγῶν ἐρειπίων ἔμεινεν ἐπὶ πόδος καὶ οὐδεμία, ἀλλοίωσιν ὑπέστη, ὡς ἀναλλοίωτός ἐστιν καὶ ὁ ποιήσας αὐτὴν Θεός.

Οἱ ἐχθροὶ τῆς ἐνίστε μετὰ σατανικῆς ἀμύλλης προσεπάθησαν νὰ τὴν ἐξοντώσουν. Παρ' ὅλην τὴν ὁμῶς τὴν λυσσώδη καὶ πείσμονα ἀντίδρασιν κατ' αὐτῆς, θεὸς γρανίτης ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἐπτοήθη, δὲν ὥχριασεν, ἀλλ' ἐκραταιώθη, ἐθριάμβευσεν, ὑπερυψώθη καὶ κατέκτησεν ἑδάφος. Τὰ πάντα ἀπετέφρωσε καὶ ἤρατο θριάμβους καὶ τρόπαια ἀναρίθμητα. Ἡ Ὁρθόδοξια ὑπέστη, ἕως ὅτου ἐδραιωθῇ, ὅσα ἡ γραφίς δὲν δύναται νὰ ἐκθέσῃ ἐν ὀλίγοις. Πόσους κλυδωνισμοὺς ὑπέστη ἡ ὁλκὰς αὐτῆς, μᾶς καθιστοῦν γνωστὸν οἱ ἱστορικοί. Διὰ πυρός καὶ ὕδατος διήλθε. Καὶ ὁμῶς! ἐθριάμβευσεν, ἐδοξάσθη καὶ παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς τοὺς μεταγενεστέρους τὴν μεγάλην σημαίαν τῆς μετὰ Ἀποστολικὰ δόγματα ἀκριβῆ καὶ ἀμετάβλητα.

Ἡθέλησαν κατὰ καιροὺς νὰ διαστρέψουν καὶ νὰ παραχαράξουν τὰ δόγματα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, νὰ κατακρεουργήσουν καὶ νὰ καπηλεύσουν τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Εἰς τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμὴν ὕψωσαν τὸ ἐπιβλητικόν των ἀνάστημα οἱ Θεοφόροι Πατέρες, οἵτινες δι' ἀτρύτων μόχθων ἠρδευσαν καὶ ἐκαλλιέργησαν τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς εὐσκιόφυλλον καὶ γλυκύκαρπον δένδρον καὶ κατεπολέμησαν μετὰ σθέ-

νους πρωτοφανοὺς, ὅσους διετέλουν ὑπὸ τὴν γοητείαν καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς πλάνης, τοῦ ψεύδους, τῆς αἰρέσεως, τῆς κακοδοξίας.

Ὅσον καὶ ἂν ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅτι ἐκέρδιζεν ἐνίστε ἑδάφος ἡ πλάνη, εἰς τὸ τέλος ὑπερίσχυεν ἡ Ὁρθόδοξος πίστις, ὑπερτέρει καὶ κατήγαγεν ἀληθεῖς θριάμβους.

Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ὥχριασε ποτὲ πρὸ τῶν πολυαριθμῶν πολεμίων τῆς, διότι ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν μεγάλων κλεῶν καὶ θριάμβων τῶν παρελθόντων αἰώνων. Χειμαρροὶ χριστιανικῶν αἱμάτων ἔρρευσαν χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔπλευσεν εἰς ἀπέραντον λίμνην αἱμάτων προκειμένου νὰ πατάξῃ τὰς αἱρέσεις καὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ποικιλοῦνους ἐχθροὺς τῆς.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι εἰς ἀκλόνητος καὶ ἀσειστός βράχος, ὃν δὲν δύνανται νὰ κινήσουν οὔτε τρικυμία, οὔτε θύελλα, οὔτε καταιγίδες, οὔτε οὐδεμία ἄλλη κραταιὰ δύναμις.

Ἡ Ὁρθοδοξία ὑπῆρχε καὶ θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε κρατοῦσα νικηφόρως τὴν σημαίαν τοῦ γνησίου καὶ ἀνοθεύτου χριστιανισμοῦ.

Πάντοτε ἡ μήτηρ Ὁρθοδοξία, ἀκόμη καὶ ὅταν διεβίου ἐν μέσῳ βίας καὶ φόβου καὶ ἔχανε τὸ πρότερον μεγαλεῖον καὶ τὴν εὐκλειαν αὐτῆς, πάντοτε λέγομεν, διετῆρει φρόνημα ἀπτόητον καὶ ρωμαλέον καὶ διετῆρει ἐπίσης σῶαν καὶ ἀλώβητον τὴν ἀρχαίαν τῆς πίστεως παρακαταθήκην.

Τοῦτο οὐχὶ σπανίως κατῴρθου ἡ Ὁρθοδοξία ἐν μέσῳ ποικίλων συμφορῶν καὶ αἱμάτων, ὡς προείπομεν, δι' ὧν περιέσκεπε τὴν ἀθάνατον κληρονομίαν τῶν πατέρων αὐτῆς καὶ παρεσκεύαζεν ἑαυτὴν εἰς μέλλον ἐνδοξον καὶ εὐκλεές.

Καθὼς ἡ πλουσία καὶ ἀμφιλαφὴς χιὼν ἐπὶ ἐσπαρμένου ἀγροῦ καταπίπτουσα δὲν καταστρέφει τὸν σπαρέντα σπῆρον, ἀλλὰ ζωοποιεῖ καὶ προφυλάσσει αὐτὸν ἀπὸ πάσης ἐξωτερικῆς ἐπηρείας, οὕτω καὶ οἱ διωγμοὶ καὶ αἱ καταδυναστεύσεις τῆς Ἐκκλησίας δὲν συνεπιφέρουν τὴν καταστροφὴν τῆς, ἀλλ' ἐν ταῖς δυσκόλοις περιστάσεσιν, πᾶσι δηλὸν ἐστὶ, πὼς μαιεύεται ἡ ἀναγέννησις καὶ ἡ σωτηρία αὐτῆς.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἀπόλλυσι μόνον πρὸς στιγμὴν τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν αἴγλην τῆς. Μόνον πρὸς στιγμὴν εἶναι δυνατόν αὕτη νὰ μὴ δραματίζῃ ἐν τῇ κονίστρᾳ τῆς ἱστορίας τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, ὅπερ θαυμάζομεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ.

Ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ ἀσημότητι καὶ τῇ ἀφανείᾳ, τῇ καταπτώσει καὶ τῇ παρακμῇ, δὲν παύει νὰ πληρῇ τὸν Θεῖον προορισμόν τῆς καὶ νὰ ἐπιπλῇ φῶς ἐν μέσῳ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν παχυλοῦ σκότους τῆς κακοδοξίας, τῆς αἰρέσεως, τῆς πλάνης.

Οὕτω καὶ νῦν ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἐβδόμης δεκάδος τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ἡ Ὁρθοδοξία ἀντα-

Καθὼς τὸ εἶπεν ὁ Χριστός, θὰ γίνῃ μία Ποίμνη, Ὅλος ὁ κόσμος, καὶ Ποίμνη αὐτῆς Αὐτὸς θὰ γίνῃ καὶ θὰ εἶναι εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θωμᾶς Γκισδαβος
Μεσσορόπη—Παγγαίου—Καβάλλας

ΠΩΣ ΚΑΚΟΠΟΙΕΙΤΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ ἀπό τινος ἐκδιδομένη ἐνταῦθα κατὰ μῆ-
να ἐφημερίς «Ὁ Τύπος Ἑλληνικὸς—Ὁρθόδο-
ξος» ἐπὶ τῆς ὁποίας πολλὰ ἐστηρίχθησαν ἐλπί-
δες, ὅτι αὕτη—συμφώνως ἀλλωστὲ
πρὸς τὸ ἐξαγγελθῆναι πρὸ γράμ-
μά της—θὰ ὑπεραμυνθῇ τῶν δικαίων τῆς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν Πατριῶν θε-
σμῶν καὶ ἱερῶν παραδόσεων· ἡ ἐφημερίς αὕτη
εἰς τὸ φύλλον τοῦ τρέχοντος μηνὸς Μαρτίου,
ὅλως ἀδίκως καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἐξ ἡμῶν
ἀφορμὴν, ἱκανοποιούσα ὅμως ὑποβολὰς προσώ-
πων ἐχθρικῶς πρὸς τὸν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα
διακειμένων, ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ σεπτοῦ
προσώπου τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου καὶ
Πατρὸς ἡμῶν ἁγίου Ταλαντίου κ. Ἀκακίου,
ὕβριζουσα αὐτὸν διὰ λέξεων τελείως ἀναρμό-
στων εἰς γλώσσαν ἀτόμων ἐπαγγελλομένων τὸν
κῆρυκα τοῦ Ἐθαγγελίου, οἷος παρουσιάζεται ὁ
Διευθυντὴς τοῦ «Τύπου» Πανοσιολογιώτατος
Ἀρχιμανδρίτης κ. Χαρ. Βασιλόπουλος.

Τοῦτου ἔνεκα Ἐπιτροπὴ ἡμετέρων ἐκ τῶν
κ.κ. Γ. Κόττη Προέδρου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τῶν
Θεολόγων τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν Σταύρου Καραμή-
τσου καὶ Παναγιώτου Βρεττάκου, Ἀναγρ. Πα-
ναγιωτοπούλου καὶ Χρ. Αἰγνα, μεταβάσα εἰς
τὰ Γραφεῖα τοῦ «Τύπου» διεμαρτυρήθη ἐν-
τόνως διὰ τὴν κακοποίησιν ταύτην τῆς ἀληθεί-
ας, ἐπιδώσασα τῷ Διευθυντῇ αὐτοῦ καὶ τὴν
παρὰ πόδας ἐπιστολήν.

πεξέρχεται νικηφόρος κατὰ τῶν ἀντορθόδξων
ἐνεργειῶν τῶν πολεμίων τῆς καὶ τῶν ὑπούλων
ἐνεργειῶν τῶν ψευδαδέλφων, οἵτινες ἀντὶ πα-
ρηγορίας καὶ βοηθείας πικρίας μόνον ποτήρια
ποτίζουν αὐτήν.

Πάντα ταῦτα θὰ καταταρταρώσῃ, εἵμεθα βέ-
βαιοι, τὰ ἐν αὐτῇ κατορχούμενα, τὰς τε κρυ-
φίως καὶ δολίως γενομένας ἐνεργείας πρὸς ἐκ-
σκαφὴν τῶν θεμελίων τῆς καὶ τὰς ποικίλας ἐκ
τοῦ φανεροῦ γενομένας πρὸς αὐτὴν ἀντενερ-
γείας καὶ ἐπιθέσεις.

Ἡ Ὁρθοδοξία περιχαρακοῦται ἀεὶ καὶ
θὰ περιχαρακωθῇ ἐτι νῦν πλεῖον ὑπὸ τοῦ Σε-
βασμίου Ἠγήτορός της τοῦ θεῖα βουλῆσει ἐκ-
λεγέντος Ποδηγέτου, Ποιμένος, Διδασκάλου,
Πατρὸς καὶ Ἱεράρχου αὐτῆς ἀπέναντι ὅλων τῶν
κντορθόδξων ἐνεργειῶν.

Ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν εἶναι μακρὰν ἡ ἡμέρα,
αὐθ' ἣν αἱ φωτεινὰ ἀκτῖνες τῆς Ὁρθοδόξου
πίστεως θὰ διασχίσουν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν
ὄν μελανὸν καὶ ζοφερὸν ὀρίζοντα τῆς κακοδο-
ίας καὶ θὰ καταστήσουν ὁρατὴν καὶ σεβασμίαν
ἣν θεῖαν μορφήν, ἣτι καλεῖται Ὁρθοδοξία καὶ
ὄνον Ὁρθοδοξία.

Ὑπὸ Ε. Μ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11)24-3 61

Π ρ ὁ ς

τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην
κ. Χαρ. Βασιλόπουλον. Πρόεδρον
τῆς Π.Ο.Ε. Ἐνταῦθα
Πανοσιολογιώτατε,

Λαβόντες ἡμεῖς τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον φύλ-
λον τοῦ «Τύπου Ἑλληνικοῦ—Ὁρθοδόξου» καὶ
ἰδόντες τὸ ἀντιμασσωτικὸν καὶ ἀντιαιρετικὸν
πρόγραμμα Ὑμῶν, ἐχάρημεν χαρὰν μεγάλην,
πιστεύσαντες ὅτι εὐρομεν ἕνα σύμμαχον εἰς τὸν
ἀγῶνα, ὃν ἀπὸ 37ετίας διεξάγομεν ὑπὸ τὸ πρό-
γραμμα αὐτό, εἰς τὸ ὅποιον συμπεριελάβομεν
καὶ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁ-
ποίου διεσπάσθη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐνότης, ἀ-
ποτελοῦσα Δόγμα καὶ ἄρθρον τοῦ Συμβόλου
τῆς Πίστεως, καὶ διηρέθη ὁ ὀρθόδοξος χριστια-
νικὸς ἑλληνικὸς Λαὸς εἰς δύο ἀντιμαχομένας
μερίδας. Οὕτως ὅμως περὶ Ὑμῶν πιστεύσαντες
καὶ νομίσαντες, διεψεύσθημεν τῆς ἐλπίδος λα-
βόντες σήμερον τὸ τρίτον φύλλον τοῦ «τύπου»
διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτίθεσθε ἐναντίον ἡμῶν καὶ τοῦ
Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου ἡμῶν κ. Ἀκακίου.

Ἡ Πρᾶξις Ὑμῶν αὕτη, Πανοσιολογιώτατε,
ἐλύπησεν ἡμᾶς, θὰ λυπήσῃ δὲ ἀσφαλῶς καὶ
πάντας τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀκολουθούσους τῆς
Ὁργανώσεως ἡμῶν τοὺς ὑποδεχθέντας τὸν «Τύ-
πον» ὡς ἕνα καλὸν συμπολεμιστὴν ἐν τῷ αὐτῷ
ἱερῷ ἀγῶνι.

Μετριάζει ὅμως τὴν λύπην ἡμῶν ἡ σκέψις,
ὅτι : Τὰ γραφέντα ἐν τῷ «Τύπῳ» δὲν ἀποτελοῦ-
σιν ἀπόρροιαν Ὑμετέρων γνωμῶν καὶ σκέψεων,
ἀλλ' εἶναι ὑποβολαὶ προσώπων ἐχθρικῶς πρὸς
ἡμᾶς διακειμένων. Καὶ τοῦτο τεκμαιρόμεθα ἐκ
τῆς ἀναδημοσιεύσεως τῶν τοῦ «Ὁρθοδόξου Πα-
ρατηρητοῦ» ἐκδιδομένου ὑπὸ ἀτόμων ἐγώστι-
κῶν καὶ φιλοδόξων, ἔνεκα τοῦ ὁποίου καὶ ἀπο-
κεχωρισμένων ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκ τοῦ κυρίου
σώματος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Πλὴν ὅμως,
νομίζομεν, ὅτι, ἐὰν δὲν ἐγνωρίζατε τοῦτο, θὰ
ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξοκριβώσητε, πρὶν προβῆτε εἰς
τὴν ἀναδημοσίευσιν τῶν φληναφημάτων τοῦ
«Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ», εἰς τὰ ὁποῖα καὶ
ἐπρολογίσατε καὶ ἐπελογίσατε, ἀσφαλῶς ὅχι
καλῶς πράξαντες.

Ἐὰν ὁ ἅγιος Ταλαντίου εἶναι, ἡ δὲν εἶναι
κανονικὸς Ἐπίσκοπος, αὐτὸ ἀφορᾷ ἡμᾶς - καὶ
μόνον ἡμᾶς - τοὺς δεχομένους αὐτὸν ὡς κανο-
νικόν. Οὕτε Ἐκεῖνος οὕτε ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἀ-
ξίωσιν ἵνα ἐπιβάλλωμεν τοῦτον καὶ ἐκτὸς τοῦ
κύκλου ἡμῶν.

Νομίζομεν ὅμως ὅτι, ὡς Ἕλληνες πολῖται
καὶ ἐκκληροῦντες πάσας τὰς ἐναντι τοῦ Κρά-
τους ὑποχρεώσεις ἡμῶν, ἔχομεν τὸ ἐκ τοῦ Συν-
τάγματος ἀπορρέον δικαίωμα ἵνα θρησκευόμεν
καὶ πιστεύωμεν ὅπως ἡ συνείδησις ἡμῶν ὑπα-
γορεύει.

Ἐρωτῶμεν δὲ καὶ τὴν Ὑμετέραν Πανοσιο-

λογιότητα ἵνα μᾶς πληροφορήσῃ: Εἰς ποῖον Δικαιον στηριζομένη αὕτη συνιστᾷ εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον, εἰς τὸν κ. Εἰσαγγελέα καὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἀσφαλείας διὰ νὰ ἐπεμβῶσιν ἐν προκειμένῳ; Εἰς τὴν βίαν; Ἀλλ' εἶναι αὕτη σύμφωνος πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἐξυπηρετεῖτε καὶ κηρύττεται; Διότι ἡμεῖς εἶδομεν εἰς κάποιαν σελίδα αὐτοῦ νὰ γράφηται τὸ «ὅστις θέλει κτλ.».

Τόσῃ γραφικῇ ὕλῃ καὶ τόσῳ χῶρον ἐξωδεύσατε γράφοντες ἐναντίον τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀκακίου, διατὶ δὲν ἐγράψετε, τὸ δέκατον τοῦλάχιστον, ἐναντίον τοῦ Ἐπισκόπου τῶν ἐνταῦθα Οὐνιτῶν, τοῦ Ἐπισκόπου τῶν Καθολικῶν, τῶν Προτεσταντικῶν παραφυάδων, ἢ καὶ τῶν 13 τιτλοφορουμένων Ἐπισκόπων τῆς Κερατέας; ἢ μήπως θεωρεῖτε τούτους κανονικούς; Ἰσως καὶ τοῦτο νὰ Σᾶς ἐκονομήσῃσαν οἱ πληροφοριοδῶται Σας Εὐγένιος Τόμπρος Καλλιόπιος Γιαννακούλοπουλος κ.λ.π.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡμεῖς δι' ὅ,τι ἐγράφη καὶ ἐπράχθη ἐκ μέρους Ὑμῶν ἐναντίον μας δὲν μνησικακοῦμεν, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα εὐχόμεθα Ὑμῖν αἰσίαν ἀποπεράτως τῆς διανυομένης Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ καλὸν Πάσχα διατελοῦντες μετὰ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης. Διὰ τὴν Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Ὁ Πρόεδρος Γ. Κόττης. Διὰ τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχος Ταμεῖον τῶν Γ.Ο.Χ.

Ὁ Γενικ. Γραμματεὺς Π. Βρεττάκος.

Διὰ τὴν Ἑνωσιν τῶν Ν.Γ.Ο.Χ. ὁ Πρόεδρος Στυλ. Οἰκονόμου.

Διὰ τὴν Φιλόπτωχον Ὀργάνωσιν «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια». Ἡ Πρόεδρος Μαρία Παπαμακαρίου.

ἩΛΘΕΝ Εἰς ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ Ὁ ΜΕΣΣΙΑΣ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀλλ' ἡ προφητεία μετὰ τὴν ὁποῖαν δεικνύεται ἡ ἔλευσις τοῦ Μεσσίας εἰς τὸν κόσμον εἶναι τοῦ Δανιήλ. «*Ἐβδομήκοντα ἑβδομάδες, λέγει ὁ Προφήτης, συνειμήθησαν ἐπὶ τὸν λαόν σου Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν σου τὴν ἁγίαν..... ἕως Χριστοῦ ἡγουμένου ἑβδομάδες ἐπὶ καὶ ἑβδομάδες ἑξήκοντα δύο*». Εἰς τὴν προφητείαν αὐτὴν γίνεται λόγος διὰ τὴν ἐγκόσμιον ἐμφάνισιν τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τὴν παραγνώρισιν Του ἀπὸ τὸν Ἰσραὴλ καὶ τὴν θανάτωσίν Του. Διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ ξένου λαοῦ καὶ διὰ τὴν διασπορὰν τῶν Ἰουδαίων. Ἀς σημειωθῇ ὅτι ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μετὰ καταπληκτικὴν ἀκρίβειαν. Ἄρα ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον.

Τρίτη προφητεία εἶναι τοῦ Ἀγγαίου. Ἡ δόξα τοῦ δευτέρου ναοῦ ποὺ θὰ κτισθῇ μετὰ τὴν Βαβυλώνιον αἰχμαλωσίαν, λέγει ὁ Προφήτης, θὰ ὑπερβαίνει τὴν πρώτην. Τὴν δόξαν αὐτὴν ὅμως θὰ τὴν καθαρᾷσῃ ὁ ἐκλεκτὸς δλων τῶν ἐθνῶν δηλ. ὁ Μεσσίας, ὁ ὁποῖος θὰ γεμίσῃ μετὰ τὴν παρουσίαν Του τὸν Ἱερὸν χῶρον.

«*Τὰδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ*: ἔτι ἀπαξ θρῶν σείσω τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν

ξηράν, καὶ συσείσω πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἤξει τὰ ἐκλεκτὰ πάντων τῶν ἐθνῶν καὶ πληρώσω τὸν οἶκον τοῦτον δόξης, λέγει Κύριος παντοκράτωρ». ὁ λαμπρὸς ὅμως ναὸς τῆς Ἱερουσαλὴμ ἔχει καταστραφῆ ἑδῶ καὶ δεκα ἑννέα αἰῶνας Ἄρα ὁ Μεσσίας, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ τὸν τιμήσῃ μετὰ τὴν παρουσίαν Του, ἦλθε πρὸ τῆς καταστροφῆς. Ἀλλὰ καὶ τετάρτη προφητεία ὁμιλεῖ καθαρῶς διὰ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Μεσσία.

Ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν προφητῶν τῆς Π.Δ. Μαλαχίας ὁραματίζεται τὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον τοῦ Κυρίου, τὴν παρουσίαν τοῦ Σοτήρος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν Θεότητα τοῦ Μεσσία καὶ ἀκόμη τὸν σύντομον χρόνον ποὺ θὰ πραγματοποιηθῶν αὐτὰ.

«*Ἴδού ἐγὼ ἐξαποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου καὶ ἐπιβλέψεται ὁδὸν πρὸ προσώπου μου, καὶ ἐξαίφνης ἤξει εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ Κύριος, ὃν ὑμεῖς ζητεῖτε, καὶ ἄγγελος τῆς διαθήκης, ὃν ὑμεῖς θέλετε*». Ἴδού ἔρχεται λέγει Κύριος Παντοκράτωρ».

Δὲν εἶναι αὐταὶ ἀγρόνταται ἀποδείξεις ὅτι ὁ Μεσσίας ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον;

(Συνεχίζεται)

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Τὸ ἡμέτερον Παράρτημα τῶν Γ.Ο.Χ. Ναούσης ἀπέστειλε πρὸς τὴν Α.Μ. τὴν Βασίλισσαν ἡμῶν Φρειδερίκην ὑπόμνημα διὰ τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὴν ἐπαναφορὰν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Πατροπαραδότου Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, συμφῶνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ 1583 καὶ 1593, καὶ τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1923 συγχρόνως δὲ ζητεῖ καὶ τὴν παῦσιν τοῦ διωγμοῦ κατὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου ἡμῶν κ. Ἀκακίου.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑπόμνημα ὑπογράφουσιν ἐς ὀνόματος τῶν μελῶν τοῦ Παραρτήματος Πρόεδρος αὐτοῦ κ. Δημ. Δραγουμᾶνος, ὁ Ἄντιπρόεδρος κ. Κων. Ἀδαμήχος, ὁ Γραμματεὺς κ. Ἰωνᾶς Ἀρτέμιος καὶ ὁ Ταμίας κ. Δημ. Δήμπολης.

Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τοὺς ἀνωτέρω ἀγαπητοὺς Ἀδελφοὺς διὰ τὸν ζῆλον αὐτῶν καὶ τὰς προσπάθειας ὑπὲρ τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας εἰς τὴν Κανονικὴν τροχίαν τῆς.

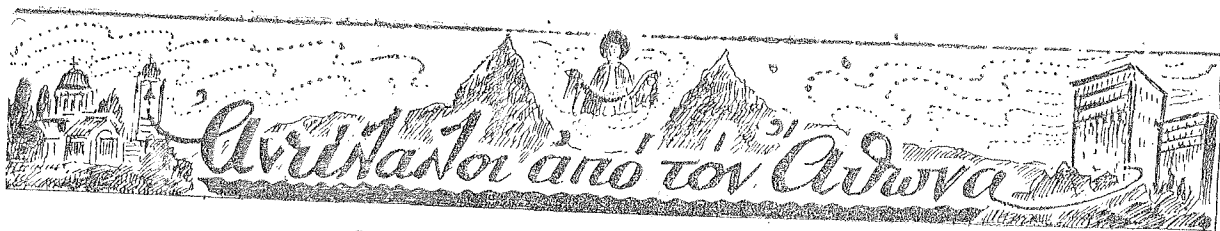
ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Οἱ Ἀδελφοὶ τοῦ ἡμετέρου Παραρτήματος Παιανίας Ἀττικῆς προέβησαν εἰς ἀρχαιρεσίας διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὰς ὁποίας ἐξελέγησαν οἱ ἑξῆς:

Πρόεδρος Κοσμᾶς Θηβαῖος, Γεν. Γραμματεὺς Ἀντώνιος Σπύρου, Ταμίας Ἰωάννης Δάβαρης, Μέλη: Δημοσθένης Παπαγεωργίου, Δημήτριος Ἀράνης, Γεώργιος Κ. Χούντας, Ἰωάννης Γιαννάκου.

Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ:

Εὐάγγελος Ἀνδρέου, Γεώργιος Στουραῖτης Ἀθανάσιος Ι. Παπαγεωργίου.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Υπό του 'Οσιολ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ μοναχοῦ

Ἄρθρον Β'.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ τὴν γνώσιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ ἐπεται ἡ γνώσις τῶν ιδιοτήτων αὐτοῦ, δηλονότι ὅποιον ὄν εἶναι ὁ Θεός, καὶ ὅποιοι αἱ ιδιότητες αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι τῶν πάντων δημιουργός· ἐπομένως λοιπὸν εἶναι αὐτὸν παρκατός καὶ ἀνώτατος πάντων τῶν ὄντων, καὶ δὲν δύναται νὰ μὴ ὑπάρχῃ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι τῶν πάντων ἀνώτατος, ἵπεται ὅτι εἶναι Εἷς, καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν εἶναι οὐδὲν ὄν ἄνωτερον, ἢ ὅμοιον αὐτῷ. Ὡστε κατὰ τοῦτο φαίνεται, ὅτι ἡ πολυθεΐα εἶναι πάντῃ ἐναντία εἰς τὴν ἀληθῆ περι Θεοῦ ἔννοιαν.

Ἐπειδὴ δὲ εἶναι καὶ αὐτὸς ὁ Θεός, ἀκολουθεῖ τὸ ὅτι δὲν ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ οὐδενός, καὶ οὐτε τέλος θέλει ἔχειν. Εἶναι λοιπὸν αἰώνιος, καὶ ἀκολούθως ἄβυσλος, καὶ ἀθάνατος ὡς μὴ σύνθετος, ἀλλ' ἀπλούστατος.

Ὡς ἄβυσλος λοιπὸν ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καθαρὸν, κατὰ τὸ «Πνεῦμα ὁ Θεός» (Ἰωάν. Δ'. 24), νοῦς ἄπειρος καὶ ἀκολούθως πάνσοφος, πανίγαθος, παντοδύναμος, παντελεύθερος, δικαιοτάτος, καὶ συν-

τόμως τελειώτατον καὶ μακαριώτατον ὄν καὶ παντοκράτωρ Δεσπότης. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Προφητὰς Δαβὶδ ἐπαλλε λέγων: «ἡ βασιλεία σου, ὁ Θεός, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεῇ καὶ γενεῇ» Ψαλμὸς 144)

Ὁ μέγας οὗτος Θεὸς ἔκτισε τὸν κόσμον καὶ ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ ἐκ τοῦ μηδενός, ὅχι διὰ τινὰ χρείαν, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ κάμῃ αὐτὰ μέτοχα τῆς ἰδίας Του ἀγαθότητος. Ἐπειδὴ δὲ ἔκτισε πᾶς πάντα ἐκ τοῦ μηδενός, δὲν ὑπῆρχε τίποτε λοιπὸν πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, εἰμὴ μόνος ὁ αἰώνιος δημιουργός του. Ἐπλανήθησαν λοιπὸν ὅσοι εἶπον, ὅτι ὁ κόσμος ἐκτίσθη ἀπὸ ὕλην αἰώνιον.

Ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς εἶναι ὅλα λίαν καλὰ. Ἡ προαίρεσις ὅμως τοῦ ἀνθρώπου ἡμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ καλὸν ὡς κακόν· καθὼς, λόγου χάριν, τὴν μάχαιραν μεταχειρίζεται τις πρὸς φόνον, ἢ τὴν δύναμιν τοῦ νοῦς πρὸς ἐφεύρεσιν διαφόρων πανουργιῶν.

Τὸ ἐξαιρετὸν ὅμως πάντων τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἐκοινωνήσῃ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, διότι ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Του. (Συνεχίζεται)

ΟΙ ΤΡΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΩΣ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(Τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου)
«Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι»

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Γρηγόριος Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ πρώτου θρόνου τῆς Οἰκουμένης, τοῦ Οἰκουμενικοῦ, ἐγκαταλείπει Θεόνον, Βασίλειον, τιμὰς καὶ δόξας κατὰ τὴν Βαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ὅταν εὗρεθῃ εἰς περιβάλλον ξένον πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης. Ἐγκαταλείπει τὰ πάντα καὶ ἐξέρχεται νικητῆς, διότι γνωρίζει καὶ πιστεύει ὅτι μεγαλύτερος νικητῆς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ νικᾷ τὸν ἑαυτὸν τοῦ πρώτου. Βλέπει τὴν νίκην του καὶ τὸ ἔργον του, τὸ ὅποιον εἶναι ἀνώτερον τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἐποχῆς του. Καὶ μὲ τὴν πίστιν ταύτην μεταβαίνει εἰς τὴν ἀγαπημένην του Πατρίδα, διὰ νὰ μένῃ μόνος του καὶ εἰς τὴν ἀγίαν ἐκείνην μόνωσιν, δυνηθῇ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς νέους ἀγῶνας. Ἐκεῖ θὰ συγγράψῃ τὰ περίφημα ἔπη καὶ τὰ ἀθάνατα ἔργα του. Τί δὲ νὰ εἰπώμεν διὰ τὸν Οὐρανοφάντορα Βασίλειον;

Ἀπὸ φοιτητῆς εἰς τὰς φημιζομένας τότε Σχολὰς τῶν Ἀθηνῶν κατορθώνει νὰ μὴ ἐπιδοθῇ ἐπ' αὐτοῦ τὸ περιβάλλον τῆς τότε διεφθαρμένης κοινωνίας, ἀλλ' ὡς μέλισσα νὰ πέσῃ τὰ εὐώδη ἄνθη τῆς Ἑλληνικῆς γνώσεως καὶ σοφίας, διὰ νὰ δυνηθῇ κατόπιν εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Πόντου, ὅχι μόνον νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἀγωνισθῇ ἐναντίον τοῦ

ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ καὶ νὰ χωρίσῃ εἰς νέους δρόμους νέους ἀγῶνας, εἰς ἀγῶνας τοῦ γίνεσθαι, εἰς ἀγῶνας ποὺ καταλήγουν εἰς τὸ «ἐνώπιος ἐνωπίφ» διὰ νὰ δυνηθῇ κατόπιν νὰ κατακοσμήσῃ τὰ τῶν ἀνθρώπων ἡθῆ, καὶ νὰ θυσιασθῇ διὰ τοὺς πολλούς, νὰ δημιουργήσῃ Νοσοκομεῖα, Πτωχοκομεῖα κλπ. χωρὶς τὸν κίνδυνον νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶναι κατὰ τὸν ἰδικόν του, ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ Κυρίου του. Τὴν ζωὴν τὴν ζῇ ὡς ἀγῶνα, ἀλλὰ ποθεῖ περισσότερον τοῦ πρέποντος τοὺς ἀγῶνας, οἱ ὅποιοι γίνονται αἰτία νὰ κλονισθῇ ἡ ὑγεία του. Ἡ συγγραφικὴ του δραστηριότητα εἶναι μεγίστη, ποῖος δὲν θὰ μελετήσῃ τὴν ἐξαήμερον καὶ τὰς ἐπιστολάς πρὸς τὸν Εὐνόμιον καὶ δὲν θὰ ἐκπλαγῇ διὰ τὴν πολυμάθειαν καὶ τὰς ἐπιστημονικάς του γνώσεις; Ἀλλὰ καὶ ποῖος δὲν θὰ θαυμάσῃ τὸ θάρρος του, ἐνώπιον τοῦ Ἐπαρχοῦ Μοδέστου, ὅταν αὐτὸς ἄγευστος τοῦ Χριστιανικοῦ Ὀρθοδόξου πνεύματος, τὸν ἀπειλεῖ; Θὰ σὲ στείλω ἐξορίαν ἐὰν δὲν συμμορφωθῇς μὲ τὰς διαταγὰς τοῦ Αυτοκράτορος». (Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμιᾶν Ἀρχιμ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΔΕΧΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Πατάξωμεν τὸν ποιμένα καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα.

Ἡ ἁγία ἑβδομάς τῶν Παθῶν εὐρίσκει ἐφέτος τὴν διωκομένην Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. περίλυπον μέχρι θανάτου. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἀπὸ τὸν τόπον αὐτόν, ποὺ ἀπετέλεσε τὸ λίκνον τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐφυγαδεύθησαν αἱ ὕψηλα ἀρχαὶ τῆς θεοσευτικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Χιλιάδες λογικῶν προβάτων ματαίως ἀναμένουν ν' ἀκούσουν τὴν συγκλονιστικὴν τελετουργίαν τῶν θείων Παθῶν καὶ νὰ μεθεξουν τῆς χαρμοσύνης Ἀναστάσεως. Πάμπολοι Ἱ. Ναοὶ παραμένουν ἐπτασφράγιστοι, ἱερεῖς μακριὰν τοῦ ποιμνίου τῶν, καὶ τὸ μέγιστον πάντων ὁ γηραιὸς ἐπίσκοπος σεβασ. κ. Ἀκάκιος ἐν διωγμῷ. Οἱ Φαρισαῖοι εὖρον ἀνταξίους μιμητάς. Πατάξωμεν τὸν ποιμένα καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα. Ἡ Ἐκκλησία ὁμως δὲν ἀμπεταί. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἐπισφραγίζει πάντοτε τὴν νίκην τῆς. Τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα δὲν ὑποδουλοῦται. Περιφρουρεῖ τὸν ἡγέτην του, τὸν ἀνυψώνει ὡς σύμβολον καὶ ἀναμένει τὸν στέφανον τῆς νίκης.

Δήσωμεν τὸν δίκαιον ὅτι δύσχερτος ἡμῖν ἐστί.

Εἶναι γνωστὴ καὶ καταγέλαστος ἡ χονδροειδὴς παμπалаία πρότασις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. περὶ μνημοσύνου τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου. Τὸ ὅτι οὐδεὶς ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα ἀποδεικνύει τὴν καθαρότητα καὶ διαύγειαν τοῦ ὁδοδόξου φρονήματος κλήρου καὶ λαοῦ.

Θὰ ἦτο γελοῖον, ἄλλωστε, ν' ἀγνούμεθα μὲν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ νέον ἡμερολόγιον διὰ τῆς κυρίας εἰσόδου, ἀλλὰ νὰ πράττωμεν τοῦτο διὰ τῆς εἰσόδου τῆς ὁπτηρεσίας.

Ἡ αὐτὴ τύχη ἀναμένει τώρα καὶ δύο νέας προτάσεις αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ὡς βολιδοσκοπήσεις προσερχόμεναι ἀπὸ ὑπουργικὴν περιοχὴν.

Αἱ μὲν χεῖρες, χεῖρες Ἡσαΐ...

Διατὶ εἶσθαι διηρημένοι; οἰκοθεν...

Καὶ ἡγνόνουν τὴν Κεραττέαν. Φαίνεται ὅτι οἱ ἀφανεῖς ὑποκινηταὶ τῆς προτάσεως ἀγνοοῦν τὴν οὐσίαν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ. Τοῦ ἀγῶνος ποῦ ἀρνεῖται νὰ συμβιβασθῇ καὶ νὰ συγχωρήσῃ παρανομίας καὶ καταστρατηγήσεις τῶν Ἱ. Κανόνων ὁποθενδήποτε προσερχόμενας.

Ἀς πληροφορηθοῦν λοιπὸν περὶ Κεραττέας ὅτι αὐτοὶ «Ἐξῆλθον ἐξ ἡμῶν ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν». Ὅσον διὰ τὴν συγκεκριμένην δευτέραν πρότασιν πρὸς τὸν σεβασμιώτατον κ. Ἀκάκιον, πρότασιν παζαρεύματος καὶ ἀνταλλαγῆς τῆς ἐλευθερίας μὲ μίαν παραίτησιν ἀπὸ πᾶσαν ἐνεργὸν ἀνάμειξιν καὶ ἱεροπραξίαν, ἥς πληροφορηθοῦν, ὅτι : εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει χώρος διὰ τοιαύτας ἀνηθίκους συναλλαγὰς. Τὸ σχέδιον τοῦ διωγμοῦ εἶναι διαφανὲς καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρότασιν. Ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἀχρήστευσιν τοῦ ἡγέτου μας. «Δήσωμεν τὸν δίκαιον ὅτι δύσχερτος ἡμῖν ἐστί». Τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὅποιον ὁδηγοῦν αἱ προτάσεις αὗται πιστεύομεν ὅτι πείθει ὅτι μόνον εἰς δρόμος ὑπάρχει διὰ τὴν λύσιν τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ: Ἡ Ἐλευθερία μας.

Ἡσθέννησα καὶ ἐπεσκεψάσθθ με.

Κατὰ τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας ἡ ψυχὴ ὑψοῦται κατακορύφως πρὸς τὸ μυστήριον τοῦ σταυρικοῦ πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Ὁ ἄνθρωπος τίθεται ἐνώπιος ἐνωπίῳ μὲ τὰς πράξεις του, διότι ἐκ τοῦ θείου πάθους ἀπέρρευσεν ὁ ζωηφόρος ποταμὸς τῆς ἀγάπης πρὸς ἡμᾶς. Ἀς μὴ λησμονώμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀγάπην μας πρὸς τὸν συνάνθρωπόν μας, καὶ ἥς ἔχωμεν σπλάγγνα φιλανθρωπίας καὶ οἰκτιρῶν πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ ἐνδεεῖς ἀδελφούς μας.

Χριστιανοὶ τοῦ Παραρτήματος Γ. Ο. Χ. Ἡρακλείου Κρήτης προσευχόμενοι ἔξωθεν τοῦ κεκλεισμένου καὶ ἐσφραγισμένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Κρήτης Εὐγενίου Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν τιμωμένων ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος

Ἀρχιερατικὰ ἄθλα !!!

Ὁ Μητροπολίτης Κρήτης Εὐγένιος, ὡς γνήσιος (:) τύπος Χριστοῦ! ἔκλεισε καὶ ἐσφράγισε τὸν ἐν Ἡρακλείῳ Ἱερὸν Ναὸν τῶν Γ.Ο.Χ. τιμώμενον ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἀπελάσας διὰ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὸν Ἱερέα αὐτῶν Ἱερομόναχον Θεόκτιστον Ἀδαμῆκην.

Οἱ Ἀδελφοὶ τοῦ Παραρτήματος, συνερχόμενοι κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ Ἑορτάς, τελοῦσι τὰς Ἀκολουθίας ἔξωθεν τοῦ ἐσφραγισμένου Ναοῦ τῶν.

Ἄνω ἐν στιγμιότυπον ἀπὸ μίαν τοιαύτην συγκέντρωσιν.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ,

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος

Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δραχμὰς 15.—

» Ἑτησίᾳ » 30.—

Ἑξωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δολλάρια 2

» Ἑτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1